

Dopisi.

PTUJ. — (Razne vesti) — **Sporočajo nam:** Članek o brezposelnosti nam je zelo dopadel, ker je mnogo resnice povedal. Vendar vam zaželim, da toliko govorite o brezposelnosti in nimate toliko časa, da bi si pogledali naš most, kako je zanemarjen. Mnogo učinkovitega itela bi dal — brezposelnim. —

Tam za bregom, kjer so do Vašega opomina javno odšli smeti vstava jajo prav jedinstveno slika napolpod ti piloti starega kopališča. Mnenja smo, da bi se delo očiščenja lahko poverilo — šte. in brezposelnim občanom in mesto bi dobilo lepše lice. Samo dobre volje je treba. — V upravičenostjo trdijo nekateri optimisti, da v Ptujju ni niste presnete krize, kakor vlada drugod. Nedavno tega je „Nekdo“ v roku treh ur zaigral na kvartah — svoto Din 3.700.— Ker mu je manjkalo „drobiža“, je pri sosedu kaj hitro dobil še enega „jurja“, ne meneč se za to, da „radi kize“ ne more prračati 100 dinarjev čistnega dolga....

— Izreden gledališki užitek smo imeli s prihodom ljubljanskih igralcev. Dal so nam komedijo „Trije vaški svetniki“ tako jedinstveno, kakor zamorejo samo igralci po znanju. Za Ptujčane, ki gleda o mnogo iger je bila predstava prav prijetna sprememba, katero so hvaležno kvitirali z razprodano hišo. Naj še pridejo vrli Ljubljancani, ki imajo trenutno prednost pred Mariborčani. Sicer pa dobi bojda Talijno svetišče v Ptujju značaj samoparne enote, kar je popolnoma prav in razveseljivo. O stvari bomo še govorili.

— V Ptujju imamo še mnogo novic, katerih pa iz ozirnosti do nežnih živalcev ne moremo objaviti. Bolj „masne“ zadeve smo poslali naprej, ker nas je

sram, da bi časopise čitajoča javnost vedela za take neverjetnosti. — Med skem srezu toloži cenik za jedajo in drugim se je tudi gostilničarjem v Ptujju. Četudi so gosilničarji najemniki vredni tudi v Ptujju vsega porilovanja, vendar smo mnenja, da so cene v marsikaterem mariborskem hotelu nižje, kakor v tujskih gostilnicah. Par drastičnih primerov prinesemo na drugem mestu. — O trdovratni vesti, da je zaradi predstoječe izvolitve „Miss Ptuj“ nastalo prav mučno nesoglasje tudi med ko zervativci in filisti moramo povedati le to, da še ni izgleda na dozadevno potreben kredit za to velevažno zadevo. —

URBANSKI PRAVDARJI. — Kakor smo zvedeli je „Narodna Sloga“ razbula ne-le Bašlovo kravo, ki je, kakor znano zelo inteligentna „osebnost“, ampak tudi dvonožne modrijane in prav neprizadete device, ki splošno grehu pojma nimajo. — Kar se tiče ostalih grešnikov, ki so Bogu bolj všeč kakor farizeji pa je Čukova Soyica ukrenila vse potrebno, da se v svojo harmoniko zašubljeni Cenc ne bo več bal neumnih senc. — Naj v tej krizi zlati zaslužijo si dinarje — advokati! —

SV. MIK. AVŽ na Dravskem polju — Tudi k nam je prišla „Nar. Sloga“. Toplo jo pozdravljamo, ker smo pričrani, da bo naš zagovornik. — Z ozirom na predstoječo pomlad, ko se začnejo poljedelska dela, pričakujemo, da bo g. ban odredil takojšnjo končno revizijo agrarnih subjektov in objektov v smislu naših dolgotrajnih prošenj. Za de a je življenske važno ti za prizadet agrarne interese. — Čudo n se čudi mo, da naš kraj ta izredno lepa izletna in tujsko prometna točka, kižišče 5 cest: Maribo, Ptuj, Maria Brezje, Hoče, Duplek, Sv. Murtin pri Vurbergu nima poštnega urada. Mi dobivamo

„dnevno“ pošto vsak ponedeljek, sredo in petek. Prosimo od pomoči! —

ORMOŽ. — (Izjava.) Z ozirom na dopise od 13. in 20. t.m. iz Ormoža izjavljamo, da naš dopisnik ni mislil napasti „neosnovano in na grd način“ kateregakoli funkcionarja Okrajne posojilnice, najmanj pa osebo g. ravnatelja in nam te popolnoma nejasno, zakaj se gosodje čitijo užaljene. — V kolikor sta oba dopisa satirično začetjena, vendar ne vsebujeta osebnih napadov. Da bi pa mi bolje zamogli presoditi ormoške razmere, st uje azrede, osebne okuse, i.t.d. prosimo za pojasnilo, kaj je v obel dopisih žaljivega proti omenjenim gospodom, oz. kaj se smatra kot žalitev. — Uredn. —

IZ SREDIŠČA. — (Razne debele drobnarije za post.) — Fašenka smo pri nas zaostno pokopali. V temi (pardon pri svečah) smo štraikali proti krizi in prepevali tisto „Slabo sveča nam brli...“ — Vs ed „nadprodukcije“ vina, katerega še na kredo e moremo izpiti kl ub jezi na krizo je prišla hol enška vina. Zadruga „Ljuto merčan v tako zad ego da so moral poklicati revizorja. Mož se je pa vlnske poplave tako prestrašil, da je „muškatelec“ obrnil hrbet ne da bi se poprej vsaj pri „središkem sršenu“ oglasil. — Tudi mi imamo več vrst krize: Srčno žepno, vinsko, pijansko, veselilo, svetlobno možgan ko finančno, gospod rsko efekt in dr gni. Eo m še neko drugo... Edino hvalimo Boga, d' nisno več „postru i i to je menda še nekaterim navšična zadevščina. — Nekateri moštri ni so potrebni pra izd tneg obsevania s pav moč im višinskim solncem ker je no doba, da so jim zmrznilo — misli... O drugih vrstah krize pa bom prihodnjič več povedal. če bo n zvedel, da je „Narodna Sloga“ dobi la vsaj 50 novih Središčanov. — Središki Sr en. —

BREZ ZAMERE! — Na svetu so res čudni ljudje, namreč na celem svetu, ne samo v Ptujju, v tem znanem zavetišču vseh čednosti. — Izide v časopisu članek in če se pisec obregne ob gotovo kasto, ki zasluži pravzaprav, da pridejo vsi žreci dotične kaste na sramotni oder s svojimi polnimi imeni, potem je ves Izrael pokonci in užaljen. Da bi pa napram listu, katerega bere in kritizira izpolnil svojo dolžnost kot naročnik, mu še v glavo ne pade. Več gostilničarjev se pritožuje, da vsaka nova številka izgine kakor — kafra in potem pravi povsem pravilno: Za take goste ne bom naročeval časopisa. — Ako se pa kdo čuti prizdega, šaj ve pot v uradništvo, kjer lahko potoži svoje težave. Seveda, ako ina kdo maslo na glavi, se boji solnca in ako ni popolnoma pokvarjen, ga tuptam zapeče tudi vest. To bi bilo še odpustljivo, ampak žalostno je, da se tak grešnik posluži enake politične taktike, kakor psiček, ki le za varnim plotom laja na svojega domnevnega sovražnika. — Dobra beseda dobro mesto najde. Časopis je javna govorilnica in vsakdo se lahko zateče k njemu, ako misli, da je za pravično stvar potreben pomoči. Nič ni gršega na svetu, kakor licemerstvo, farizejstvo, zahrbtnost in hinavščina. Ako se pa tem čednim čednostim še pridružijo napuh, sebičnost, domišljavost, in nadutost ter skupaj zaračajo, se to imenuje — ptujsko kolo! — Pele — Mele —

ZLO PREVISOKIH najemnin je predmet nešteto dopisov, katerih ne moremo sproti objavljati, ker jih je preveč in vsi izzvenijo v enako tožbo. Najbolj so prizadeti najemniki lokalov t.j. mali in srednji obrtniki. Vzemimo napr. gostilničarje! Radi preobilice vinskega prideka je isto zgubilo

A. Stražar:

Zatajeni sin.

Pripoved iz časa tlačanstva. (13. nadaljevanje.)

Par hipov zatem se je že Lukež zibal med nebom in zemljo; le parkrat se je še njegovo telo streslo — da je bilo kovčano pozemeljsko življenje lučeža — Lukeža. —

Dondež in njegovi ljudje pa so nato odšli po gozdu dalje svojo pot proti srejnjski vasi. —

Istočasno, ko so se rokovnjaci tako neusmileno zabavali z ubogim Lukežom pa jih je iz varnega skrivališča opazoval znani „solar B'žek“ iz Gadiške vasi. Kot običajno, je odšel tudi isto jutro nabirat smolo; kuhal je namreč kmetom znani kolomaz, a poleg tega tudi iz snole napravljaj izborna mazila (žavbe) za vsakovrstne rane. Bil je s'ovit padar. —

Ko je Blažek zaslišal glasno govorico sredi gozda, se je previdno kot lisica plazil proti kaju... Iz varnega skrivališča v goste grmovju je vs opazoval in poslušal. Ko je minula že več kot ena ura, odhoda rokovnjačev je stopil do obešenega Lukeža.

Prav skrbno ga je preiskal; kajti videl je dobro, da ga rokovnjači niso nič olenili.

Zelo zadovoljnega se je počutil, ko mu je odve usjati pas. S tem penom se je skrtil v največjo goščavo ter

pregledal in štel Lukežovo premoženje. Bila je cela pest cekinov pa tudi precej srebrnjakov. Skrbno je skiplen k sebi. S smehljajočim obrazom polnim zadovoljstva je hitel proti domu. —

Šele pod domačo vasjo se je vsedel v Fajdigovo mejo pri njeni sam s seboj polglasno mrmrajoč:

Danes, Blažek je bil za tebe najsrečnejši dan v tvojem življenju. Zadosti imam po ranjem Lukežu! Sedaj me bo pa z veseljem vzela vdova Neža. Rokovnjači pa res niso napačni ljudje. —

Nekako dva dni zatem, ko je Lukež še vedno visel, so prišli do usodnega kraja Robidovčevi iz Seljan. Prišli so kosit mahovje za steljo. —

Čeprav so bili štiri postavni fantje, jih je ob pogledu na Lukeža prevzela nepopisna groza. Že njega spačeni o raz jih je tako prevzel, da so vsi posegnili proti domu. —

Skoraj cela vas je šla nato do kraja, kjer je visel Lukež. Sneli so ga z veje, ga položili na preprosto nosilnico in odnesli iz gozda, da ga pokopljejo. Ker pa so našli pri Lukežu na prsih pritjen tudi kos papirja, na katerem je bila priprosto narisana mrtvaška glava in dve roki, so vedeli, da so to izvršili glasoviti rokovnjači.

Brezgarjev Šima, ki je bil izmed vseh najbolj pogumen in najboljši poznaval vso Lukežovo grešno življenje, je samo rekel:

„Priatelji kar je iskal Lukež, to

je tudi našel! Z rokovnjači ni dobro češeni zobati, to vam rečem!“

Nato pa se še oglasil Krulčev Janez: „Res je tako! To pa tudi rečem, da so rokovnjači naši prijatelji. Že dvakrat so jo prav pošteno zagodli naše mu rožekemu graščaku.“

Vsa družba, ki je šla v sprevedu z Lukežom, je stopala molče na pokopališče. —

Kmalu zatem pa se je že daleč na okrog vedelo: da prihaja k temu hrastu Lukežov duh; vsi tudi najbolj pogumni so se tudi pri belem dnevu ogibali tega kraja... —

Sedmo poglavje.

Ne žali me več moj ljubi — nesrečni sin!
Zadosti gorja moram zato trpeti — —

Ni ga človeka, ki bi mu kak posebno važni tlogodek ne ostal neizbrisno celo življenje v spominu. Najbolj pa ostanejo vsakemu v spominu lastni pregreški; zla dejanja pa človeka povsod spremljajo in nadlegujejo in ga še v sanjah trpinčijo. —

Enako so ostale reberskemu graščaku Gotfriedu vedno v spominu vsi njegovi grehi in kaviče, predvsem strta sreča Micikina — —

Najbolj pa ga je mučil spomin, da je imel na Micikinem domu v naročju svojega sinčka — „zatajenega sina“

in neusmiljen — a vendar opravičen nastop Micike. —

— Vedno in vedno so se mu ponavljale v njegovih mislih njene besede: „Da, da, — kri je kri!... Vsak si želi videti, kar mu je najljubše; — a vi ste to zavrgli, še predno se je rodil otrok, — ali ne?“

Gotfrieda je to tako trlo, da se je kar vidno staral. Več let ni mogla njegova blaga soproga izslediti te njegove skrivnosti —

Pa vendar jo je izvedela čisto po naključju. Neki dan, ko je bil posebno otožen in se je v takem stanju podal k počitku, so ga začele mučiti tako hude sanje, da je začel glasno govoriti... Kaj je zvedela in slišala gospa Eleonora? Graščinski grešnik je stokal v snu:

„Micika, Micika, zakaj me, zakaj me tako sovražiš?... Vsak oče rad vidi svojega sina, a ti ga meni braniš, oje, oje!“

Dobri gospej Eleonori je bilo pri srcu kakor bi jo nekdo zbadal z najostrejšim bodlom. — Pred njo se je vzdignilo skrivnostno pregrinjalo, ki ji je odkrilo brezdno muk in največjo soprogovo skrivnost. Gospa Eleonora ni vsled te a s vražli svojega moža z največjim so utim ga je zdamil iz mučih sanj. Ni drugega mu ni rekla: Ubožec moj Oduščam ti v ene in nji si tega tako hudo k srcu, kar je minulo je minulo... —

(Dalje prihodnjič.)